

Adresse Fenrisvej 33
8210 Aarhus V

Hjemmeside aarhusstatsgymnasium.dk

Email asgpost@aarhusstatsgymnasium.dk

Telefon 8615 8955

Indhold

4	Kolofon
10	Velkommen som ny elev
11	Velkommen fra elevrådet
12	Velkommen fra bestyrelsen
14	ÅSG Teaterkoncert 2019 - En dans med djævlen
16	Fra studievejledningen
18	Udveksling i Épinal – at navigere i franske vande
20	Grønt Flag på ÅSG
21	Bygningerne 19/20
23	Frivillig Idræt
26	Set bag lyset
27	Julestilen: Tanker om vinter

29	USA
32	Dimissionstalen 2019
36	Farvel og tak
40	Om undervisning, computere og coronakrisen
42	Coronaperioden fra et lærerperspektiv
44	Nærvær og navlepilleri
52	Fra Elevforeningen
52	ÅSG's venner
54	Et lock-down - ikke et break-down
56	Elever
61	Ansatte

Kolofon

Rektor

Dorte Fristrup 89124351

Vicerektor og uddannelsesleder

Lars Serup Nordam 89124354

Uddannelsesledere

Mona Gadegaard 89124353

Mette Madsen 89124367

Morten Junget 89124372

Administrationschef

Charlotte Ernst 89124355

Studievejledere

Marianne Høgsgaard 89124365

Erik Traun 89124365

Thomas Hartlev 89124365

Pedel 2814 2257

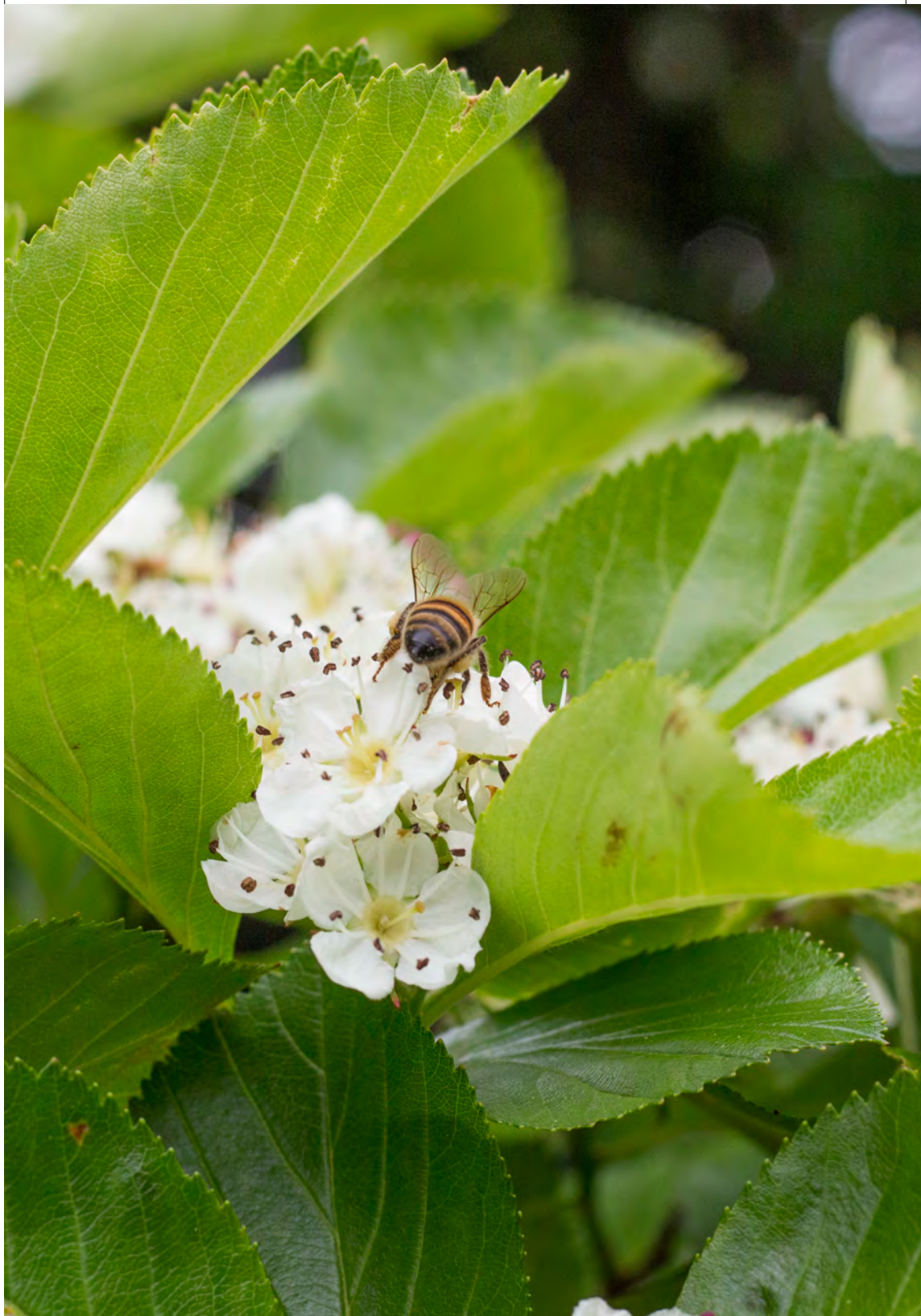
Kantinen 89124380

Skoledagen på ÅSG er 08:00 - 15:00.

Ringetider fremgår af nedenstående.

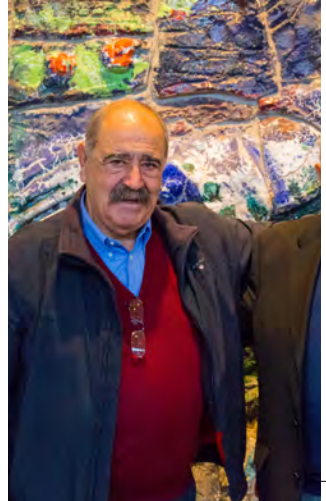
lektion I	08:00 - 09:30
lektion II	09:45 - 11:15
lektion III	11:45 - 13:15
lektion IV	13:30 - 15:00

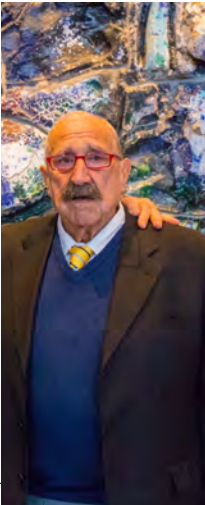
Den første onsdag i hver måned er der månedsmøde i 2. lektion i festsalen.

Velkommen som ny elev

Efter sommerferien skal du begynde i 1.g her på Århus Statsgymnasium. Vi ser frem til at tage imod dig og de mange andre, som har valgt at tage en studentereksamen her hos os. At begynde på gymnasiet er ikke bare som at begynde på en ny skole. Du får nye kammerater og nye lærere, men du får også nye fag, du skal lære nye måder at arbejde på, og du bliver i højere og højere grad selv ansvarlig for din uddannelse og din personlige udvikling.

De første tre måneder er et grundforløb, som er ens for alle elever. Du bliver præsenteret for nogle af fagene, og du lærer gymnasiet at kende. Desuden vil vi sørge for, at du får et godt grundlag for til oktober at beslutte, hvilken studieretning du vil fortsætte i. Valget af studieretning er en markering af, hvilke fag du har en særlig interesse for eller vil gøre dig særligt dygtig inden for. Også

i studieretningerne vil det dog være sådan, at mange af fagene er fag, som alle elever skal have uanset hvilken studieretning, de har valgt. Formålet med studentereksamen er at forberede dig på videregående uddannelse på en sådan måde, at du er klar til selv at gå videre i uddannelsessystemet, når du om tre år forlader Århus Statsgymnasium med et studentereksamensbevis i hånden. Du skal altså videreudvikle dig fra at være elev til at være studerende. Ud over, at du vil komme til at udvikle dig rent fagligt, vil du opleve, at du også vil udvikle dine evner til at arbejde både selvstændigt og sammen med andre, og at ansvarlighed, kreativitet, kritisk sans og evne til at opsøge viden er noget, der til stadighed skal arbejdes med. Det er ikke altid let, og det er slet ikke noget, der bare kommer af sig selv.

Vi lover at gøre alt, hvad vi kan, for at du kan få et godt gymnasieforløb. Vi anstrænger os hver eneste dag for, at Århus Statsgymnasium bliver ved med at være et godt sted at lære og et godt

sted at være. Og det gør vi sammen med eleverne. Så det er vigtigt, at du også bidrager, at du ligesom lærerne engagerer dig og deltager aktivt i undervisningen, og at du i den udstrækning, du kan, udnytter de mange muligheder, der er for at engagere dig i skolens liv uden for selve undervisningen: elevråd, musik, filmklub, skoleblad, revy, musical, idræt og de mange andre aktiviteter, der arrangeres i løbet af skoleåret. Dertil kommer naturligvis studieturene, skolefesterne og fredagscaféerne, som er med til at sammentømre det sociale fællesskab, der også er et vigtigt kendetegn for vores skole.

Jeg ønsker dig velkommen som ny elev. Jeg håber, at du her på Århus Statsgymnasium får tre gode år, som bliver udbytterige for dig, og som du altid vil huske tilbage på med glæde.

Dorte Fristrup
rektor

Velkommen fra elevrådet

Kære 1.g'ere

Hej og hjerteligt velkommen til Århus Statsgymnasium. På vegne af elevrådet ønsker jeg dig en rigtig god skolestart med nye og spændende oplevelser. Århus Statsgymnasium er et godt sted, hvis du har lyst til at tage del i skolens udvikling og påvirke den nye hverdag omkring dig. I elevrådet er der netop mulighed for dette. Vi er et fællesskab af elever fra

forskellige klasser og forskellige årgange, som samlet repræsenterer hele elevgruppen. Vi agerer som talerør gennem et engagement i skolebestyrelsen samt en lang række forskellige udvalg. Derudover har vi også elever, der er med i Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, som gør, at vi har mulighed for at stemme i kor med 85.000 andre gymnasieelever på landsplan. Elevrådet er ikke bundet op på gamle traditioner, vi er altid på vej fremad, og vi håber, at du vil tage del i den proces!

*Viola Saleh-Hoseni Westh, 1.a
elevrådsforperson*

Den nuværende elevrådsbestyrelse

Forperson:

Viola Saleh-Hoseni Westh, 1.a

Næstforperson:

Lærke Holten Andersen, 1.a

Repræsentanter i

skolebestyrelsen:

Frida Daugaard Wamsler, 1.h

Christoffer Bundgaard, 2.d

Kasserer:

Frida Halbirk Jensen, 1.a

Velkommen fra bestyrelsen

Skoleåret 2019-20 bliver formentlig ét, som de fleste vil kunne huske altid. Ikke fordi det var bedre end foregående skoleår, men fordi en virus vendte op og ned på vores hverdag. Fra den ene dag til den anden skulle vi omstille os fra et aktivt og udadvendt liv med skole, venner, sport og fritidsjob til et væsentligt mere stille liv derhjemme med online undervisning, begrænset fysisk kontakt, masser af håndsprit - og vi skulle lære at være sammen hver for sig.

Mange har udtalt sig om, hvad det kommer til at betyde for os som mennesker og som samfund, og der er nok ingen tvivl om, at det vil være noget, som vi hver især bærer med os videre. Her og nu mærker vi afsavnet – alt det, vi gik glip af. De unges fordømte og forsømte forår er det blevet kaldt. Men jeg tror, at vi på sigt også vil se det som mulighedernes forår. Erhvervslivet taler om behovet for disruption – nødvendigheden af, at vi bliver forstyrret i vores vaner – og at vi bliver tvunget til at tænke nyt og kreativt. Overalt er nye tiltag blomstret op, og vi har fundet ud af, at vi havde evner, vi ikke vidste, vi havde.

Det gælder også på ÅSG, hvor undervisningen pludselig skulle lægges om til online undervisning. Microsoft Teams, Zoom

og andre online platforme har givet os mulighed for at være sammen om undervisningen på nye måder, og forhåbentlig er der gode elementer herfra, som vi tager med videre. Det har uden tvivl været en stor og krævende opgave at få det til at fungere, men hvor har det været imponerende at se, hvordan alle har taget opgaven til sig. Fra bestyrelsen skal der lyde en stor tak til alle lærere, administrative medarbejdere og ledelsen, der har knoklet for, at det skulle lykkes. Og det er lykkedes.

Men selv om corona har fyldt meget, så må vi ikke glemme alt det, der også er ÅSG, og som vi er stolte af. Sammenholdet, fagligheden, mangfoldigheden og det skæve er forsøgt indfanget i den nye visuelle identitet, som blev rullet ud i efteråret 2019. Det betød blandt andet, at et nyt logo erstattede sommerfuglen, og at hjemmesiden fik et ansigtsløft. I bestyrelsen er vi glade for det nye design, som er med til at skille ÅSG ud.

Vi er også stolte over den søgning, der igen i år har været til gymnasiet, og hvor vi endnu engang var det mest søgte gymnasium i Aarhus-området. Desværre har vi måttet afvise ekstraordinært mange i år, da ministeren har godkendt regionsrådets indstilling om, at kapaciteten på flere gymnasier i Aarhus nedsættes, herunder at kapaciteten på ÅSG nedsættes med én klasse. Vi er i bestyrelsen kede af, at så mange kommende elever ikke kan få deres uddannelsesønske opfyldt, og vi synes, det er frustrerende, at vi som et

velfungerende og velansøgt gymnasium ikke kan tage imod det antal elever, som vi har lærerressourcer og bygningsmæssig kapacitet til. Nedsættelsen i kapaciteten kan heller ikke undgå at få indflydelse på økonomien, men til alt held blev den meget omtalte 2% besparelse, som blandt andet gymnasieområdet har været underlagt i en årrække, fjernet i forbindelse med de seneste finanslovsforhandlinger. Bestyrelsen har dog fortsat fokus på den økonomiske udvikling. Men et stærkt og velfungerende gymnasium hviler først og fremmest på det engagement, der findes hos de, der har deres dagligdag på skolen. Det er en glæde at se de mange initiativer og arrangementer, der er med til at vise ÅSG frem, hvad enten det er, når ÅSG (igen) vinder det intergymnasiale MGP i Aarhus, når elever deltager i faglige konkurrencer, eller når vores klasser rejser ud eller modtager klasser fra andre lande og kulturer.

På vegne af bestyrelsens vil jeg derfor gerne sige en stor TAK til elever, lærere, administrativt personale og den daglige ledelse på ÅSG for alt det arbejde, I lægger i at indfri vores ambitioner og gøre ÅSG til en god og attraktiv skole. I sidste ende er det jer, der er ÅSG.

På bestyrelsens vegne

*Hanne Søndergaard Birkmose
bestyrelsesformand*

ÅSG teaterkoncert 2019 - En dans med djævelen

Traditionen tro blev der igen i år opsat en forestilling på ÅSG, der var fuldstændig elevproduceret og -styret. Teaterkoncerten blev vækket til live af de omkring 250 deltagende elever fra alle tre årgange. De mange elever havde hen over et halvt år fordelt sig på mange forskellige grupper: dans, skuespil, musik, scenografi, kostume og hyggehold.

Årets teaterkoncert fulgte tre musikidoler: Robert Johnson, Amy Winehouse og Natasja. Gennem en tredelt tragedie så man dem både vokse op mod succes, men i rampelysets

skær møde selveste djævelen og blive lokket ned i fordærvet og døden.

Robert Johnson som i sorg over sin afdøde familie sælger sin sjæl til djævelen i bytte for musikalsk talent. Talentet, der baner vejen mod succes i en vild og luksuriøs tilværelse fyldt med sprut og kvinder, som bliver hans endeligt.

Amy Winehouse, der på sin karrieres højeste punkt, i et forsøg på at håndtere livet som stjerne, må overgive sig til stoffernes - og djævelens - magt.

Natasja, stykkets "Lille T", som i en meget ung alder bliver opdaget som talent og taget hånd om. Hun finder håb om et bedre liv, men må se sig selv tabe til djævelen i musikbranchens hårde og konkurrerende miljø.

Teaterkoncerten var over et halvt år undervejs. I starten af skoleåret var der tilmeldinger til de forskellige hold. Alle kunne tilmelde sig. Til nogle grupper var der auditions, mens andre var åbne for alle, der ville være med. Herfra og flere måneder frem skulle alle arbejde internt i grupperne.

Første øveweekend var i slutningen af november. Her samledes alle for første gang, og det fællesskab, som man fra starten tydeligt kunne mærke, tog sin begyndelse. I denne weekend foregik arbejdet dog stadig meget opdelt. Der blev øvet på kryds og tværs af grupperne. Specielt scenografi satte her rammen for selve forestillingen, da de her fik opsat hele scenekonstruktionen bestående af stilladser, trapper, podier og meget mere.

I anden øveweekend kunne man for alvor se puslespillet samle sig. Hvor grupperne i weekenden før havde arbejdet spredt over hele skolen,

foregik det meste af arbejdet nu i festsalen, hvor scenen var sat op. Her begyndte det hårde arbejde med at kombinere alt arbejdet og samle trådene til én teaterkoncert.

Ud over benhårdt arbejde var øveweekenderne også fulde af liv, hygge og fælles aktiviteter. Her blev der skabt venskaber og en unik fælles ånd mellem elever på tværs af klasser og årgange.

Til generalprøven, onsdagen før forestillingerne, lyste den fælles ånd ud af alle medvirkende, da de gang på gang måtte opføre stykket, indtil det sad i skabet.

Den 5. og 6. december blev forestillingen opført, og her kunne man tydeligt se tilfredsheden skinne ud af de deltagende elever. For skolens elever samt medarbejdere og de mere end 1500 tilskuere, der overværede stykket, var oplevelsen helt speciel og uforglemmelig.

*Liva, 3.a og
Vera, 3.e*

Fra studievejledningen

Tvivl er ikke det værste, man har

En stor flok farvestrålende sommerfugle fløj rundt i maven på mig, da jeg første gang trådte ind på ÅSG. Mit hoved var fyldt med tanker som: Kan de andre mon lide mig? Er jeg dygtig nok? Vil jeg kunne indfri mine ambitiøse mål?

Jeg har været ansat siden januar 2020, og jeg kan med sikkerhed sige, at mit første halve år på ÅSG ikke er gået, som jeg forventede. Mine sommerfugle er dog faldet til ro, og mine tvivlstanker er blevet forvandlet til daglige, ugentlige og månedlige mål. Så jeg sikrer, at jeg arbejder bevidst mod gode sociale relationer, forventningsafstemmer mine arbejdsopgaver og disses succeskriterier – og jeg når løbende mine kortsigtede mål og holder samtidig et skarpt fokus på de langsigtede mål.

Når det første halve år alligevel ikke er gået, som jeg forventede, skyldes det at Corona-krisen har haft en voldsom påvirkning på alle vores liv. Men i et sportspsykologisk perspektiv underbygger det blot, at meget i vores liv er foranderligt.

Når jeg bliver overrumplet af foranderligheden, vender jeg altid tilbage til mit anker og faste holdpunkt i tilværelsen: mit værdisæt, som for mit vedkommende er målrettethed, kreativitet, nysgerrighed og vedholdenhed. Eksempelvis har jeg overvejet, hvordan jeg når mine mål på trods af Corona-krisen og livets uforudsigeligheder. Desuden fokuserer jeg ofte på at fastlægge en plan og forpligter mig til at overholde den. Dette anvender jeg også som studievejleder. Værdier, planer og forpligtelse kan lyde højtflyvende, men jeg er meget optaget af, at eleverne altid går fra vejledningen med klare mål og konkrete handlinger.

Ved siden af mit arbejde som studievejleder, arbejder jeg som sportspsykologisk konsulent med et særligt fokus på unge eliteatleter. Jeg har altid været fascineret af de bedste – lige fra Lars Larsen til Michael Jordan. Passionen for rammerne for succes og kendetegnene ved high performance trækker jeg med over i mit arbejde som studievejleder, hvor jeg er meget optaget af at tilpasse dette til den enkelte og dennes ambitionsniveau.

I mit arbejde som sportspsykologisk konsulent har jeg fundet, at selv de allerbedste præsterende tvivler og bliver usikre, når det virkelig gælder. Forskellen på dem og resten er dog, at de accepterer tvivlen og usikkerheden som er grundvilkår og arbejder videre mod næste mål.

*Thomas Hartlev
studievejleder*

Tak for en god arbejdsplads

Siden min ansættelse i 2017 har studievejledningen haft tre nærmeste ledere, er gået fra fire, til to, til nu tre ansatte, har sagt farvel til to vejledere og har budt en ny velkommen. Heldigvis er kerneopgaverne de samme.

Vi har lov at bruge vores tid på at hjælpe mennesker, der kæmper for at blive klogere, kæmper for at vokse, kæmper for at udvide deres egne grænser og blive klogere på sig selv og den verden, de lever i.

Vi har lov at færdes i et skolemiljø med engagerede og hjælpsomme medarbejdere. Med levende og åndende kultur, et miljø hvor fag som musik, drama, og filosofi balanceres

med matematik, fysik, biologi og bioteknologi. Med månedsmøder, fællessang og med et fokus på at skabe et miljø, der kan rumme alle og hjælpe alle frem.

I denne verden af lærere og elever indgår jeg så med min specifikke faglighed som den eneste psykolog.

I kraft deraf ved jeg noget om, hvordan folks individuelle historie spiller sammen med deres biologiske forudsætninger, og hvordan man bedst muligt får de to ting til at spille sammen i sin stræben efter vækst og trivsel.

Man kunne også sige, jeg ved noget om, hvordan man tænker ud af boksen, når det man står med ikke lige passer til de

generelle løsninger, der passer til de fleste. Hvordan man kan skræddersy ÅSG's tilbud, kan man sige. Nogle gange er jeg med direkte, og andre er jeg med på sidelinjen, i kulissen.

Det er en fornøjelse.

Tak for en god arbejdsplads og godt kollegaskab i forhold til en lidt anderledes faggruppefugl, indtil videre.

Venlig hilsen

*Erik Traun
studievejleder*

Udveksling i Épinal – at navigere i franske vande

Selvom Danmark og Frankrig geografisk ikke ligger langt fra hinanden, er der alligevel store kulturelle forskelle. Det fandt vi ud af under vores udvekslingsophold med 1g fortsætterfransk i den lille by Épinal i slutningen af januar 2020. Her kom vi i løbet af en lille uge tæt på franskmændene og fik det franske sprog helt ind under huden.

Den første ting, der overraskede os, var franskmændenes lange skoledage. Hvis man synes, at 4 moduler er hårdt, så kan det være svært at forholde sig til, at franskmæn-

dene ofte har undervisning til kl. 18. Selvom de har en pause på op til 3 timer midt på dagen, hvor de i ro og mag kan nyde det berømte franske køkken, er der ikke tid til meget andet end skole, da der ligger lektier og venter på dem derhjemme. Vores værter fortalte, at der derfor ikke var tid til mange fritidsaktiviteter eller -jobs i Frankrig. De var meget forbløffede over, at unge i Danmark har tid til at arbejde. Det er normalt kun noget franske gymnasieelever har mulighed for i ferierne. Hvis der alligevel i løbet af ugen skulle opstå overskydende tid, planlægger

franskmændene fra dag til dag, eller fra minut til minut. "Ingen kender dagen" er et udtryk, der vil passe godt på dem. Det kan virke underligt, når vi kommer fra en hverdag, hvor livet uden for skolen også fylder meget og derfor ofte er tilrettelagt på forhånd ned til mindste detalje.

En anden stor kulturforskel er tiltaleformerne. I Frankrig siger man 'du' (tu) til venner og familie og 'De' (vous) til alle andre. Hermed markeres høflighed og hierarki tydeligt. Som dansker kan det være svært at finde hoved og hale i reglerne – både socialt og sprogligt.

Vi oplevede fx at sidde i en bil med vores vært og hendes kæreste. Vi ville tage et billede af vores vært, og lige før vi tog det, spurgte vi høfligt: "Kan vi tage et billede af Dem?". Men på fransk betyder "vous" både De og I! Det ændrede hele situationen, fordi franskmændene opfattede os som venner og derfor forventede at vi tiltalte med 'du'. Vores 'De' blev forstået som et "I" - og ikke en høflig gestus. Det resulterede i et fotografi med vores vært OG hendes kæreste, så helt fatal var fejlen ikke. Og trods den lidt forfjamskede situation lærte vi noget vigtigt: Hellere kaste sig ud i det franske og hellere være høflig en gang for

meget, end at snakke engelsk til franskmændene. Det giver "bons points" i den interkulturelle karakterbog.

På vores ophold fik vi ikke alene et nyt venskab med vores franske værter på tværs af to kulturer, vi lærte også deres familier at kende på godt og ondt: Faren i vores familie holdt sig ikke tilbage med at rette på os, da vi blev lige lovlig ufornøjede og kom til at sige slangordet for ja (ouais), i stedet for den høflige form (oui). Vi blev korrekset, men vi oplevede at det kun udsprang af stolt ønske om at lære det franske sprog fra sig.

At opleve den franske kultur og afprøve vores franske sprog og interkulturelle kompetencer på den måde var en stor og til tider overvældende oplevelse for os. Men det var virkelig fedt og lærerigt, og vi glæder os til, at vores franskmænd kommer og besøger os til vinter, så vi kan vise vores kultur og hverdag på ÅSG frem.

*Daniella, 1.u og
Johanne, 1.h*

Bygningerne 19/20

Store byggeprojekter har det med på én og samme tid at basere sig på og så samtidig suspendere det vanlige tidsbegreb. I hvert fald er det gældende for skolens to væsentligste byggeprojekter: opførelsen af tilbygningen med tilhørende renovering af den eksisterende hovedbygning og så opførelsen af den nye idrætshal.

Groft opdelt i planlægning, udførsel og efterfølgende gennemgang, 1-års gennemgang og 5-års gennemgang er det en lige linje fra start til slut. Linjerne har dog været lidt længere end normalt, og det er faktisk først i dette skoleår, at vi formelt set har afsluttet projekterne med entreprenørerne, idet der med begge; NCC henholdsvis TL Byg er indgået forligsaftaler. Det lyder dramatisk, men det er det egentlig ikke – en sådan aftale går ud på, at vi selv, efter aftale om passende økonomisk kompensation, sørger for udbedring af de fælles konstaterede mangelfulde forhold. Det er i forbindelse til idrætshallen ikke større ting, men i forhold til projektet i hovedbygningen var der tale om, at belægningen på sydgangen på gangarealet på plan 100 og i enkelte lokaler

skulle laves om. Vi er her sent i foråret kommet i mål med at få lavet et nyt gulv. Vi ansøgte Kulturstyrelsen om lov til at lægge klinker som bl.a. i resten af gangarealet mod vest, men det blev afslået. Gulvet i gangarealet er derfor ført tilbage til den mere oprindelige farve og belægningstype, og lokalerne er holdt i den nyere, røde farve og ligeledes i en nyere belægningstype. På den måde har det været rart langt om længe at få afsluttet de økonomiske mellemværender med vores entreprenører.

Helt i tråd med disse punkummer, der også markerer nye retninger i forhold til vedligeholdelsen og udviklingen af skolens fysiske rammer, så har vi i år helt symbolsk fået et nyt logo, der nu pryder skolens facade og pylonen ved indkørslen til gymnasiet.

Og det er ikke, fordi de nye retninger er specielt radikale: helt overordnet set har vi inden for de kommende år, ud over den løbende, daglige vedligeholdelse, dels nogle lidt større vedligeholdelsesprojekter og dels nogle projekter, der forandrer større dele af skolen. Og som vanligt er der også mere, vi vil, end vi umiddelbart har råd til.

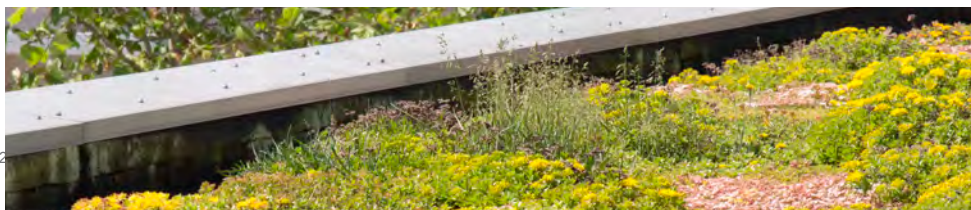
Angående førstnævnte står gulvet i skolens festsal for tur, ligesom vi skal have gennemgået gymnasiets tagbelægning

på hovedbygningen. Angående sidstnævnte er den tidligere rektorbolig et spændende projekt – og vi skal ligeledes have planlagt, hvad vi vil gøre med arealet mod øst, dvs. det nuværende studieområde, Stengården og tværgangen på plan 200.

Stadig er det vores fokus på både det korte og det lange tidsperspektiv, der skal sikre en forsvarlig bygningsdrift og -udvikling. ÅSG repræsenterer en kulturarv, men ÅSG skal også være moderne og velholdte faciliteter for undervisning. På den måde er det vigtigt, at vores løbende og daglige vedligeholdelse og renholdelse med ansvar og blik for detaljen går hånd i hånd med et mere langsigtet perspektiv for skolens udvikling og indretning. Og det betyder mere konkret i år, at malerne fra Thorbjørns Malerfirma flittigt har svinget penslen, at Ulvens Hule har fået en tiltrængt ansigtsløftning, at ca. 200 stole sæder er blevet udskiftet, og at alle belægninger på de udvendige arealer er blevet rengjort og meget andet godt.

Tak for i år til vores to pedeller Kristoffer og Carsten, til vores rådgiver Vibeke og til de samarbejdspartnere, der hjælper med at fastholde bygningsstandarden på ÅSG.

Lars Nordam
vicerektor

Grønt Flag på ÅSG

Skoleåret 19/20 startede festligt for ÅSGs miljøudvalg Grønt Flag, da vi fredag den 23. august bød borgmester, Jacob Bundsgaard velkommen til fejringen af at have modtaget det grønne flag. Det grønne flag er et symbol på, at vi har fået gennemført en række grønne initiativer på skolen, herunder et bioreservat, vegetardage i kantinen og en grønner bevidsthed blandt gymnasieeleverne. Grønt Flag er dog andet end konkrete tiltag, for når vi har møder, handler det ligeså meget om fællesskabet, der opstår i den fælles interesse for at kunne skabe et mere grønt Århus Statsgymnasium.

Når vi så ikke har siddet i klasselokalet og brainstormet på grønne ideer, har vi fyldt pantposer fra diverse arrangementer på skolen, været til

klimastrejke eller i København med UNESCO. I efteråret fik seks elever fra udvalget nemlig muligheden for at tage med Brian Dall Schyth og Karen Marie Brask Jensen til København, hvor vi mødtes med gymnasieelever fra hele landet. Her havde vi to gode grønne dage, hvor rammerne gjorde det muligt at fordybe sig i forskellige bæredygtige projekter og møde andre unge med samme forkærlighed for klimaarbejdet.

Men arbejdet med skolens bæredygtighed og det grønne flag er langt fra fuldent. At skulle gøre et gymnasium mere grønt er svært, men endnu sværere er det at skabe en bæredygtig bevidsthed hos knap 1000 gymnasieelever. For at påvirke unge mennesker til at tage det miljørigtige transportmiddel eller den miljøvenlige ret i

kantinen er udfordrende – især når Grønt Flag bestræber sig på ikke at være en bedrevidende, løftet pegefinger. Man er ikke nødvendigvis mindre miljørigtig ved ikke at være en del af Grønt Flag.

Når man kigger ud på den anden side af sommerferien, er det med en forhåbning om, at Grønt Flag fortsat vil medvirke til den bæredygtige atmosfære på ÅSG. Ambitionen er at få skabt nogle flere konkrete tiltag, så skolen kan blive ved med at hejse det grønne flag på den grønne plæne, så elever såvel som lærere hver dag mindes om betydningen og vigtigheden af at prioritere det grønne valg og den grønne skole.

Emma, 3.t

Frivillig Idræt

ÅSG – for tredje år i træk i finalen

Igen i år var drengefodbold-holdet til den årlig regionale fodboldturnering på Aarhus Gymnasium, afdeling Tilst. Vi var kommet i en overkommelig pulje med Egå, Katedralskolen, Horsens Gymnasium og Aarhus Gymnasium, afdeling Tilst, så der var stor optimisme, inden turneringen startede.

Første kamp mod Egå (sidste års semifinalister og klart sværeste modstander i puljen) viste sig at være en stor mundfuld, men takket være godt målmandsspil af Nichlas Naybin sluttede kampen 0-0. Desvær-

re kom Jonas Rønne slemt til skade i starten af kampen og måtte hentes af en ambulance. Det var en hård start for ÅSG's drenge.

I næste kamp mod Katedralskolen var ÅSG storfavoritter. Vi spillede rimeligt godt med masser af chancer, og Mathias Kammer bragte os fortjent foran kort inde i 2. halvleg. Med 30 sekunder tilbage fik Katten udlignet efter et målmandsdrop – og kampen sluttede desværre 1-1. Det forunderlige ved fodbold er, at man med en chancestatistik på 10-1 i ÅSG's favør alligevel kan spille uafgjort.

De andre kampe i puljen havde desværre udviklet sig sådan, at vi skulle vinde de sidste to kampe mod Horsens og Aarhus Gymnasium for at komme videre til semifinalen, så drengene var under maksimalt pres.

I kampen mod Horsens fik Villads efter en glimrende solotur tilkæmpet sig et straffespark. Her var Henrik sikkerheden selv fra 11 meter pletten: 1-0 til ÅSG, og det blev kampens resultat.

Sidste kamp mod lokalrivalerne fra Aarhus Gymnasium skulle afgøre ÅSG's videre skæbne. Aarhus Gymnasium havde fået megastor opbakning med ca. 150 elever på sidelinjen, så stemningen var god. Der var dog markant klasseforskel, hvor vi ret hurtigt kom foran 3-0 på mål af William, Johan D og "superindskifteren" Magnus fra 3.t. Kampen endte 3-1, og vi var igen i semifinalen.

I semifinalen skulle vi møde Risskov, som suverænt havde vundet deres pulje. Det blev en svær kamp, hvor Risskov havde en lille overvægt i spillet, og takket være godt målmandspil

af Nichlas endte kampen 0-0, og vi skulle i straffesparkskonkurrence. Her skulle vi helt ud i 8. spark inden Anas med nerve af stål scorede stensikkert på straffe og blev matchvinder - ÅSG var igen i finalen.

Finalemodstanderen var Marselisborg, som stillede med en del AGF spillere – her havde vi alt at vinde og intet at tabe. Den ordinære kamp endte 0-0, og vi måtte i to gange 5 minutters forlængelse. Desværre scorede Marselisborg et meget flot mål efter en uheldig clearing fra vores forsvar. ÅSG satsede de sidste 4 minutter med kammer i front, og det skabte 2-3 store chancer i slutningen af

kampen, hvor også Nichlas målmand var med helt med fremme ved to hjørnespark. Kampen endte 1-0 til Marselisborg, som, når alt kommer til alt, var de fortjente vindere.

Efter kampen spurgte trænerne fra nogle af de andre skoler, hvad ÅSG gjorde for altid at klare sig så godt i turneringen.

Hertil svarede jeg: "hos os har vi en særlig "ÅSG ånd" med fokus på fightervilje og sammenhold – vi spiller som et hold"; så mon ikke vi ryger i finalen igen næste år?

Niels Svendsen

Bruttotruppen til drengefodbold 2019

1. Nichlas, 1.u
2. Mathias, 3.z
3. Aske, 3.t
4. Jonas, 3.d
5. Johan, 3.u
6. Henrik, 3.u
7. Villads, 3.x
8. Johan, 3.h
9. Sejer, 3.h
10. Morten, 3.d
11. Magnus, 3.t
12. Anas, 2.w
13. Albert, 3.a
14. Frede, 3.u
15. Kristian, 1.m
16. William Pank, 3.a

Pigefodbold 2019

Pigerne fra ÅSG var til den årlige gymnasie turnering i fodbold for gymnasierne i Aarhus. Pigerne mødte forventningsfulde op ved cafeteriet på Skovbakkens (VSK) baner torsdag den 3. oktober. Pigerne skuttede sig i det tidlige efterår, og hvem ved, om det var den kølige september morgen eller den kommende modstand på fodboldbanen.

Vores piger har altid lagt et stort hjerte i kampene og i turneringen. Indsatsen har ikke altid stået i et rimeligt forhold til resultaterne; pigerne har tabt flere kampe, end de har

vundet. Et af de utallige bjerge, det aldrig har været muligt at bestige, har været at vinde over Risskov Gymnasium, en sten i skoen hos pigerne og undertegnede. I år var vi nået til det år, hvor der blev sagt stop fra pigernes side - det var i år, at de bestemte sig for, at de ville vinde ikke bare én kamp, men flere.

Vi startede famlende mod Egaa gymnasium, men som kampen skred frem, fik pigerne stille og roligt styr på spillet, og vi gik til halvleg med en 1-0 føring. I anden halvleg opstod der ud af det blå et nyt begreb: "Hock time". Hvad det egentlig betød, nåede ikke at gå op for alle, mindst af alle pigerne fra Egaa, men kort inde i anden halvleg førte ÅSG med 2-0, som kampen også endte. Hvilken start; pigerne kiggede undrende rundt på hinanden og udrød: "What the ...".

En klassiker: vi taber den næste kamp til Katten, der kun har dette ene angreb, og ÅSG rammer intet. Herefter var det Horsens. Kampen endte 2-2, og det var to kampe, vi skulle have vundet klart. Den fjerde kamp var mod Marselisborg, og resultatet af denne kamp har lagt sig i den totale glemsel. Risskov var i den sidste kamp, og da de altid deltager i DM for gymnasiehold, mødte de op med stor tro på egne evner. Listen over sejre over ÅSG var da også alen lang - det lignede en ekspeditionssag for det sejrsvante hold. Nej, nej og atter nej: ÅSG-pigerne leverede en fantastisk kamp og vandt fortjent 2-0 over Risskov for første gang nogensinde. Det lover godt for næste år.

Lars Raunholt

Set bag lyset

Det lyder måske mærkeligt i manges ører, når jeg fortæller dem, at jeg laver lys. De utallige undrende blikke, jeg får fra folk, når jeg fortæller, hvad jeg laver, er efterhånden blevet et normalt hverdagsbillede for mig. Mange tager det som et selvfølge, at lyset blinker til skolens solder, eller at den rigtige lampe tændes på det rigtige tidspunkt til teaterkoncerten. Derfor tænker mange heller ikke over, hvad der ligger bag det at designe og afvikle lys til diverse arrangementer på Århus Statsgymnasium.

Jeg har altid interesseret mig for teknik, og siden jeg var helt lille, har jeg rodet med alt fra lydpuke til kabelodning. Min tekniske interesse forsvandt heldigvis aldrig, men jeg havde i løbet af årene fået interesse for lysdesign og teknikken, der ligger bag. Da jeg kom i gymnasiet, var jeg derfor ikke i tvivl om, at jeg ville have noget med lyset til festerne og koncerterne

at gøre. I grundforløbet fandt jeg hurtigt frem til, hvem jeg skulle henvende mig til for at få en finger med i spillet. Før jeg vidste af det, var jeg med i festudvalget som lysmand og stod nu for at styre lyset til Sold. Det var meget spændende og samtidig skræmmende lige pludselig at være ansvarlig for at stå for lyset til et arrangement. Der stod lige pludselig 500 festglade unge og forventede, at lyset blinkede i takt til den bastunge musik fra anlægget, hvilket jeg ikke havde prøvet før. Før jeg vidste af det, var festen forbi, og jeg stod nu tilbage i en tom sal med et smil på læben. Jeg kunne ånde lettet op og tænke tilbage på en god fest, hvor flere i løbet af aftenen havde været omkring mig for at spørge, om det var mig, der styrede musikken, hvorefter jeg med et smil kunne pege op på DJ'en.

Mit første Sold som lysmand var en spændende oplevelse og

dannede samtidig grobund for en kreativ og lærerig proces, der strakte sig over de næste tre år. En dannelsesrejse, hvor jeg kunne udforske forskellige lyssætninger, programmeringsmetoder og designidéer, var begyndt. Selvom jeg brugte timevis i festsalen på programmering og afvikling, og festsalen derfor nogle gange kunne føles som mit andet hjem, husker jeg tilbage på tiden som lærerig, spændende og sjov.

De næsten tre år som lysmand på ÅSG bød på mange store udfordringer såsom design af lys til inter-MGP, dramaeksamensprojekter og diverse orienteringsaftener. Alt dette med mere har bidraget til min almene dannelse og har givet mig forskellige kompetencer, som jeg kan bruge i det næste kapitel efter gymnasiet.

Sebastian Madsen, 3.a

Julestilen: Tanker om vinter

Vinter er sjæletransmission. Jeg er bange for, at jeg går for hurtigt. Teen bliver kold. Jeg glemmer at tælle timer. Denne sommer ledsages solen af kulde, langs det sydvendte vindue og forklædt som morgendagens morgendug er falsk januar-sne. Indenfor står tiden stille, lyset lader sig vise eventuelt. Der er nedtrådt græs, intet som sommerens grønne, lige før en tidslomme, lige nu før nutid. Der gik et år og to år. Flerår og forår. Fra fødetid til spare-tid. Sommertid og vintertid. Vinter er behovet for at løbe hjemmefra, men det ender altid i en gåtur. Gåtur under fingre. Heksefingre. Krogede og nøgne. Hvis jeg lægger mig under dem og kigger op, tror jeg næsten, at de falder ned. Men selvom det er koldt, er de stærke. Om vinteren skal man huske at cykle langsomt. Permanent letlys, føler mig som en rosin i bunden af gløgglasset, glemt, som de alle hælder i sig sammen med fryse æbleskiver fra Fakta.

Min hjerne driller mig for tiden. Jeg er gennemblendet. Mos. Hjemve efter medvind. Ondt i hovedet, ondt i hjertet, ondt i

modet og ondt i troen. Jeg er nået til et punkt, hvor mine øjenæbler ikke længere sidder fast. Jeg ruller øjne af mig selv. Udfylder stilheden med rul. Jeg har lyst til at råbe. Skrige til mine lunger sprænger i stykker og flyver ud i hovedet på min sidemakker i klassen, der lugter af sved. Men jeg ruller kun øjne. Ikke så det kan ses. Inde bag øjenlågene, hvor ingen kan se de tunge bolde i deres sorte huler. Fuck ekspotentielle funktioner og fuck d'Angleterres julekalender. Jeg ville ønske, at jeg kunne flyve. Vinter er hjertevarme. Man kan ikke råbe på fred. Jeg anbringer min tilstedeværelses tyngdepunkt i drømmen om, at intet er, som det ser ud. Føler mig som en forspist klapperslange, tæt på at sprække. Søger opad, overbevist om, at lyset er den eneste konstant. En kunstig lykkefølelse. Vi vokser og vokser indtil den dag, vi dør.

Min krop er øm af at vokse. Det er det vildeste. Den vildeste tid. Ung er ikke nok. Det dækker ikke. Det er for lille. Tiden, hvor alt sker. Et evigt farvel. Sørgmodig begravelse for alt det, jeg var. Alt det, jeg troede

på. En evig sommer. Dengang. Jeg skal vænne mig til vinter. Sneen er ikke landet endnu. Nu vil jeg lægge mig sammenrullet under min dyne med ny, blomstret sengebetræk, der dufter af fortid og vaskekælder og mærke min sjæl mod mit skelet. Godnat. Min underbo hører daksalmer. Jeg er magtesløs.

Et andet år vil jeg træne min hjerne rask, skarp, selvrensende, ingen sjæletransmission, konstant hjernemotion. Jeg savner min energi, hvad er der sket med mig? Min hjerne skal klør indvendig, kan ikke tilfredsstillende følelsen, kløpinden kan ikke komme ind ad øret. Der er hår i håndvasken. Jeg er bygget af alle de menesker, der har rørt ved mig, hvis du skubber til mig, ændrer jeg form. Det er okay, at jeg ændrer form konstant, at jeg er under konstant forandring. At GPS'en ikke sidder fast endnu. Har ikke købt den endnu. Den ligger stadig i æsken. Kvittering krøllet under min seng. Jeg tror ikke, der er plads til flere syninger i mit sind, jeg er holdt oppe af sytråd fra den kasse med syting, min mormor forærede mig, da jeg var elleve,

og alle trådene i pastelfarver er væk. Jeg ved ikke, jeg tror, at knuden er gået op et sted. Jeg bliver aldrig færdig, jeg kan ikke gøre for, at jeg konstant vokser ud af det. Jeg vokser konstant. Også om vinteren. Åbenbart. Ingen begrænsninger, alting kan udvides, jeg er blød plastik, hård plastik, men oftest er jeg ikke engang sikker på, om jeg er lavet af noget som helst.

Jeg vil fortælle, vise, råbe, synge, hvad jeg har på hjerte, men hvad har jeg på hjerte, det ved jeg ikke. Vil ikke være ingenting, vil være alting, men alligevel ikke alt. Det sner udenfor. Vil møde dem alle og

dele min snørklethed og servere af mit sølvfad med kreativitet og ideer. Hvordan slår jeg hul til det, hvordan vil jeg se ud, når jeg hverken har tid eller tør? Jeg vil kreere, jeg vil røre, jeg vil ramme og påvirke. Jeg vil fortælle og forklare og lære og lytte. Jeg vil anerkendes, og jeg vil give folk en ny følelse. Vil få dem til at opdage med hjertet. Jeg vil skabe ting, der får dem til at føle sig forandret. Jeg vil føde noget, der gør, at livet er ændret. Mit liv, deres liv. Jeg vil vise det smukke og det grimme. Men hvordan gør man det? Bangebuks. Men jeg opdager øjeblikke med lykke, selvom mit ego roder.

Jeg skal være fortæller. Jeg skal skabe. Hjælp mig på vej til lykke. Vinterlykke og rød næse. Hjertervarme. 10 mandarinbåde i hver frugt, jeg skræller.

Man skal huske at cykle langsomt. Det er blevet lysere om aftenen. Det er forår i overmorgen. Solen står tidligere op. Sommeren er på vej. Snart er der fregner. Snart er der svaler og reder uden foran det sydvendte vindue. Taknemmelig. Jeg er til.

Laura Brink Hansen, 2.h

USA

USA tur retur

Studieturen er for alle et længe ventet break fra lektier, Ludus og lange skoledage - og det var det selvfølgelig også for os i 3t.

Vi tager afsted tirsdag den 24. august, og destinationen er City of Clare, Michigan, USA. Midt på Lars Tyndskids marker, blandt Amish gårde, ligger den lille by Clare, hvortil vi ankommer efter den lange rejse, spændte og nervøse. Her skal vi rigtig få en smagsprøve på the American teenage life og bo ved hver vores amerikaner de første fire dage af rejsen. Med omkring 3000 indbyggere svarer byen størrelsesmæssigt til Rønne, men her stopper lighederne også. Nok er Clare en lille farmer-by, men trods den beskedne størrelse besidder byen 10 forskellige fastfood-kæder, områdets største våbenbutik og doughnut cafeen Cops & Doughnuts, som trækker turister til sig fra hele staten. Denne lille farmer-by bekræfter alle vores fordomme

om det ægte Amerika, langt fra både New York, LA og Miami.

High School (Musical)

Starterpack

- ★ Vaper
- ★ Egen bil, gerne en Jeep.
- ★ Fastfood favorit
- ★ En kæreste, selvfølgelig. Det giver prestige.

Det faglige niveau på en landsbyskole som Clare er ikke ligefrem Ivy League værdigt. Det synes for mange elever vigtigere at vedligeholde Snap-streaken med kæresten end rent faktisk at være til stede i timerne. Deres engelsklektioner blegner også hurtigt i forhold til vores hjemme i Danmark, da en klasse svarende til 3g bliver bedt om at sætte kryds og bolle i sætningerne "Fish swim" og "Teachers teach". Mens vi herhjemme har

Ludus på speed dial og går forvirret rundt de sidste minutter af hvert frikvarter, har amerikanerne hverken svært ved at huske, hvilket fag de skal have, eller hvor de skal være. Ikke to elever har det samme skema, men ens individuelle skema er det samme dag ud og dag ind. Man har de samme timer med de samme lærere i de samme lokaler. Hver. Eneste. Dag. Det er sgu da til at finde ud af! De velkendte lockers, som pryder gangene, er ikke blot pynt - de har et helt særligt formål på skolen. Det er nemlig strengt forbudt at tage sin rygsæk med ind i klasselokalerne, da sådan en kan husere både bomber og våben. Disse placeres derfor i skabene, før timen starter. Frygten for school shootings er endnu mere tydelig, når man møder ind om morgenen. Ved skolens eneste indgang vogter en fastansat politimand, som holder styr på, hvem der træder indenfor, og om noget ser mistænkeligt ud.

★Guide til Datinglivet★

Du finder en anden single
->
you start talking
->
you are now dating

(OBS. Husk, at hvis du tager ham eller hende den søde med hjem, så er det totalt no-go at være alene på et værelse med lukket dør! Ophold jer hellere i stuen sammen med mor og far og glem alt om at sove i samme seng, før i bliver gift!)

Venessa og Troy IRL

Vejen til college såvel som til popularitet er i USA sport! Quarterbacken på fodboldholdet er pr. automatik skolens hunk, og selvfølgelig dater han stjernen på pigernes volleyballhold. Det er som taget ud af en amerikansk teenagefilm.

Den sportsgren, man nu engang dyrker, ligger som en fast del af ens skoleskema. "Men hvad gør man så, hvis man ikke er den mest atletiske type?", spørger du måske. Til de uheldiges store held er der andre aktiviteter på skolen, som eksempelvis skolebladet eller marching bandet. Her på ÅSG er det cool at være med i et udvalg som ¿Funktion?, eller at gå i A-klassen, hvor man scorer hundredvis af point blot ved at have en guitartaske på ryggen. Men på Clare High School befinder man sig omvendt i bunden af hierarkiet, hvis ens skills ikke omfatter store muller, men i stedet det at kunne trutte i et horn. Og dette hierarki er ikke svært at

Det er ikke bare i Django eller Lucky Luke, at de har våben, det har de også IRL. Nogen har dem for at forsvare sig selv, andre bruger dem til at jage. Nogle opbevarer dem i en sikkerhedsboks, mens andre har dem hængende som trofæer på væggene - og ja, de lader dig gerne prøve dem!

★

få øje på. Præcis som i High School Musical filmene sidder sportstyperne sammen ved et bord midt i kantinen, mens de nørkede skolebladsskribenter gemmer sig væk i hjørnet. Skolens ledelse er heller ikke blege for at kaste deres kærlighed efter de atletiske helte, som ifølge skolens regelsæt skal bære fint tøj i form af jakkesæt eller kort kjole og stiletter i løbet af skoledagen, hvis de skal spille kamp den pågældende aften. Væggene på gangene beretter også om sportens store rolle, da disse er plastret til med diplomer, pokaler og hall of fames. Gode atleter hyldes, da de giver skolen et godt ry. Det virker nærmest til at sporten prioriteres højere end kvaliteten af undervisningen.

Måske lyder det som om, at Clare High School har det hele. Let undervisning, fede fodboldbaner, søde quarterbacks og flotte volley-piger, men noget mangler: Kanni-Kate, fredagsburgere, karrysuppe og tarteletter virker meget fjernt, når man står i en kantine, der serverer broccoli svøbt i cheddar og generelt mad, der er langt fra den danske. Men hvad gør det, når man altid har

Instruktioner til "The Pledge of Allegiance", som siges hver morgen i første lektion

- ★ 1. Rejs dig
- ★ 2. Vend dig mod det amerikanske flag, Stars and Stripes
- ★ 3. Placer din højre hånd på dit hjerte
- ★ 4. Sig følgende:

"I pledge allegiance to the Flag of the United States of America and to the Republic for which it stands, one nation, indivisible, with liberty and justice for all."

★

sin Ford lige ved hånden og 10 fastfood restauranter kun et par minutter væk?

Det kan godt virke fjollet for os danskere, at sporten vægtes så højt i forhold til fagligheden, men når den billigste college-uddannelse koster 643.000 kr., kan et scholarship for mange være den eneste indgang til videre uddannelse. Turen satte i den grad vores eget uddannelsessystem i perspektiv og gav os et spændende indblik i en almindelig amerikansk hverdag, præget af kærligheden til nationen, våben og ikke mindst fastfood.

Anna Møller Høg,
Solveig Hvid Maribo og
Eva Bundgaard-Raundal, 3.t

ÅSG holds wonderful memories for us all

The U.S. students and staff would like to thank the administration, teachers, students and host families for your hospitality and such a memorable first-time experience in beautiful Aarhus. Some of our first impressions were watching all the people riding their bikes to work and school as a normal part of daily transportation, seeing Niels greeting us with a big smile at the bus station, then arriving at school to meet the Danish hosts to begin a new adventure.

Århus Statsgymnasium holds wonderful memories for us all, such as the friendly staff, new classes, inspiring school murals and, of course, the beautiful spiral staircase. It was exciting to see how a typical school day operates at the high school and to participate in classroom activities with Danish students. Experiencing a different school structure where teachers move to various classrooms with students staying primarily in

the same classrooms with the same peers was a change from American schools. It was also different to be able to address teachers by their first name.

During the school day, our students and staff enjoyed the traditional French dancing experience with Mikkel, as well as the history and political science classes with Jesper and Niels. It was a valuable opportunity for our students to share perspectives with Danish teens on a broad variety of social and cultural issues and ultimately to make a collaborative video related to the discussion.

Memorable excursions in Aarhus included the exciting bike tour through the historical city and the visit to the Aros Museum. The sculpture called Boy and the pretty rainbow tunnel will forever be ingrained in our visions. Our students obviously enjoyed the day immensely and took many pictures.

Although our time in Aarhus was cut short a day due to the coronavirus pandemic, we will forever treasure an outstanding cultural and learning experience. The support from the Danish students and staff on our last day was greatly appreciated. With a sudden urgency to change our flight and accommodations, Lars and Matt worked diligently all day; Niels and Linda provided sports and music entertainment, along with a delicious lunch; and, the Danish students stayed with the American students all day to insure their support and friendship until our departure. We look forward to hosting you in Clare, Michigan, in the future, and returning to experience Aarhus in the upcoming years. Thank you so much for everything.

*Lori Childs Schmidt
Clare High School*

Dimissionstalen 2019

Hej alle sammen

Sindssygt vildt at stå foran jer her i dag efter 3 vilde år. 3 år med fester, studieture og fre-dagsburgere, men også presse-de deadlines, lange nætter og eksamenskriller.

Jeg har fået den kæmpe ære, det er at holde tale for jer i dag, og opgaven lød på at presse 3 år sammen til en 10 minutters tale. En opgave, der virkede umulig. Jeg prøver alligevel.

For 3 år siden mødte vi op på Århus Statsgymnasium unge, uvidende og nervøse. I dag står vi her unge, uvidende og nervøse, men også glade, lettede og lidt mere voksne og har nok oplevet de mest begivenhedsrige tre år i vores liv. Jeg har oplevet en utrolig vidensmæssig og moden udvikling blandt mine venner og mig selv. Jeg tror, de fleste forældre og familiemedlemmer kan sige, at deres nyudklækkede student er en anden, end da han eller hun startede, og hvis vi kigger rundt på hinanden, som vi sidder her, genkender vi vel nok vores venner, men ser også, at der er sket en del siden vi mødtes i 1.g.

Vi ligner hinanden meget med huen, smilet og det gode humør, men på trods af det, så gemmer der sig vidt forskellige holdninger, familier, talenter og personligheder bag alle ansigterne. Selvom vi går på det almene gymnasium, har vi også vidt forskellige behov og baggage. Det gør os allerede ret specielle og unikke.

Som årgang er vi specielle. Vi var 1g'ere til indvielsen af sportshallen, vi er den sidste årgang med AT, min egen klasse er den sidste med idræt som studieretningsfag, og vi oplevede den digitale prøvevagt.

Vi er allerede, når vi sætter huen på, en del af det "gamle" gymnasium.

Som individer er vi specielle og vores forskellige talenter kombineres både i klasseværelset og i de forskellige udvalg. Skolebladet Funktion består af illustratører, skribenter, fotografer og layoutere. Sammen får de her mennesker sammensat et fantastisk skoleblad med al-verdens indslag. Jeg læser altid mit horoskop og glæder mig ved profetien, selv når stjernerne giver 2/10 i kærlighed. Når stjernerne fortæller om min fremtid, lytter jeg aktivt. Side 9-indslagene er også altid nogle perler.

På mange måder minder vi da helt sikkert om den forrige årgang, og den forrige årgang mindede sikkert om den, der kom før. Men vi ved alle sammen godt, at vores gymnasietid alligevel var noget anderledes og specielt. Det er vores venskaber, vores viden og vores oplevelser, der gør vores årgang helt speciel. Udefra kan det nok ikke ses, men indefra er der ingen tvivl. Vi ved alle godt hvilke klasser, der er de markante og frembrusende, og hvilke der er lidt mere stille og reserverede. Vi forstår klassernes kendetegn og særpræg, der hver på deres måde spiller en vigtig rolle i fællesskabet.

Sådan føler samtlige gymnasiers årgange det nok, hvor deres helt specielle ånd og samvær har formet 3 utrolige år. Alt dette går igen og igen og kommer til udtryk alle steder.

Lærerne er altid klar til at lytte og komme med forslag til forbedringer og små tweaks, der lige giver det ekstra spark. Jeg ved, at man altid kan skrive, hvis der er problemer med opgaver eller problemer i klassen. Personligt har jeg haft både fede timer og eksamener med Marianne Svenningsen, der ligesom os slutter sin tid på ÅSG i år. Hun har fulgt vores klasse alle tre år, og selvom vi til tider har været helt umulige, har Marianne altid været ovenpå og passet på os. På vegne af 3.u vil jeg gerne sige tak til Marianne - og god vind fremover!

Ledelsen er indstillet på at lytte og deltager sågar aktivt, som når Lars tager med Funktion i byen og med 3U til USA, eller når Dorte giver chokoladeboller til hele skolen.

Personligt har jeg haft 3 fucking fede år, og jeg tror denne tanke går igen hos næsten alle her i dag. Jeg håber og tror, at andre gymnasier og deres elever har det på samme måde. Selv de, der ikke har været ovenud begejstret for gymnasietiden, tror jeg har fået nyt og mere mellem ørene.

Hvad der har gjort de tre år fede, ved jeg ikke. Mit bedste bud ville være fællesskabet. Jeg glædede mig hver dag til at se mine venner og lærerne. Jeg

husker specielt de dejlige timer udenfor i Solgården med Ødipus og Achilleus, og jeg elsker, at vi har værnet om skolens traditioner på fineste vis, som når vi går boogie gennem lokalerne sidste skoledag, og når vi overdrager de runde borde til de nye 3g'ere. Traditionen med 3g-bordene binder ikke i et ondsindet skolehierarki, men i respekt og forståelse for de ældre. Mest af alt har samtalen med mine kammerater på gymnasiet såvel som i byen været sindssygt fede. Og den fede samtale kræver opvakte, verdensorienterede og modne mennesker - noget ÅSG i dén grad kan byde på. Det er også her, udviklingen kommer til udtryk. I 1g tog folk i byen for at gå amok, hvor den ene aften var identisk med den anden. I 2. og specielt 3g er de byture trådt mere i baggrunden og er blevet afløst af rolige og hyggelige aftener i selskab med reflekterede og søde unge mennesker.

At deltage i fællesskabet er utrolig vigtigt på ÅSG. Når vi har svigtet fællesskabet ved at stjæle fra kantinen eller smadre ting til sold, og når umodenhed hos de få er gået ud over de mange, har det givet genlyd på skolen, og elever såvel som lærere har vendt øjne af manglen på tillid og respekt. Tillid og respekt skal være det, vi bygger vores samfund på, om det så er på gymnasiet eller i alle de fællesskaber, vi kommer til at indgå i fremover. Vi skylder ikke jordens sødeste kantinedamer at være nogle røvhuller, vi skal gøre som de og møde vores omverden med et smil!

Klicheagtigt burde talen slutte med, at vi er fuldstændig frie, og at vi bare skal gøre, hvad vi vil. Men i realiteten tror jeg, at de frieste år af vores liv er bag os nu. På 1.5 måned havde jeg selv 6 eksamener og havde praktisk talt ferie. Gymnasiet har været det mellemstadium, hvor man ikke har det store ansvar, mens man på samme tid er fri fra forældres krav og autoritet og ikke tvinges til noget. På den måde bliver det nok ikke friere. Derfor føler jeg også, at vi burde værdsætte den tid, der kommer nu med studentergilder og rejser, for det voksne liv ligger forude og lurer med ansvar, arbejde og svære valg. Det ansvar, der til gengæld uundgåeligt kommer, skal vi tage hånd om og udnytte, og med den kritiske tankegang, vi har med os fra gymnasiet, vælge fra og til uden at lade politikere og andre manipulerende parter kontrollere os. Her kunne jeg tale længe om fremdriftsreform og uddannelsesloft, men det tænker jeg at overlade til Martin, der skal varetage gymnasielevernes interesser som formand for DGS fremover.

I stedet vil jeg runde af med at sige mega mange gange tak for tre fede år. Tak for, at ÅSG har været et lækkert sted at opholde sig, tak for sol og sold, for caféer og for forestillinger, tak fordi I har gidet at indgå i det fællesskab, det er ÅSG. Tak til mine tolerante klassekammerater, og tak til de tålmodige lærere, fordi I har orket os i hele tre år.

Jeg er sikker på, at alle har planer og forventninger til de kommende år, men jeg håber, I altid husker at gøre ting, fordi I vil, og ikke fordi I føler jer pressede til det. Brug den næste tid på at finde ud af, hvad der er vigtigt for jer, og lad jer ikke kue af samfundets normer og idealer. Husk på, at de ikke kan fryse os, for vi er allerede is, de kan ikke brænde os, for vi er allerede ild!

Tak skal I have!

*Thomas Gravholt
student 2019 (3.u)*

DIMMISSIONEN

Farvel og tak

I sommeren 1985 begyndte jeg som lærer på ÅSG. Jeg følte mig straks hjemme på skolen, dejlige kollegaer og elever samt et spændende job. Skolens bygninger var meget nedslidte, men det blev så rigeligt opvejet af den dejlige stemning og ånd, som ÅSG bød på. Og tænk at have sin daglige gang i selskab med Asger Jorns relief og gobelin.

Idrætsfaciliteterne var to små gymnastiksale og en græsplæne samt en udendørs basketballbane på asfalt, så det krævede en hel del planlægning og logistik at gennemføre en idrætslektion (som var 45 min.). Et A-hold havde matematik 45 min. hver dag, og denne lille daglige "dosis" var meget effektiv, men betød også, at eleverne kunne have

op til 8 forskellige fag på en dag. Og i firserne måtte elever og lærere ryge næsten overalt på skolen, hvilket betød, at der var røg overalt, specielt i elevkantine. Heldigvis er indeklimaet i dag meget bedre.

Siden blev alle lektioner på 90 min, hvilket betød, at vi havde et skema den ene uge og et andet den næste. Og efter nogle år blev det faste skema afskaffet, og vi fik det nuværende system med flydende skemaer.

Jeg har hver dag nydt at tage på arbejde og følt mig privilegeret over at have med unge mennesker at gøre samt at samarbejde med kollegaer, som alle brænder for deres fag.

Ligeledes ser jeg med glæde tilbage på alle mine studieture med elever til Prag, Rom og Firenze samt kurser i Rom, Firenze, Barcelona og Athen. Og så var jeg så heldig at komme ned og se den skole i Isiolo i Kenya, som skolens elever og lærere

har sponsoreret igennem de sidste 30 år. Tænk, at vi har gjort så stor en forskel for så mange fattige børn!!

Jeg har haft det held at have haft forskellige tillægsjob på ÅSG: ansvar for audiovisuelt udstyr, EDB-vejleder og de sidste mange år administrator af "onsdag-aften idræt" samt træner for skolens basketballhold. Og med årene er ÅSG blevet om- og tilbygget, så skolen nu er Danmarks flotteste og bedste, med nyt trapperum og en fantastisk idrætshal.

Men efter knap 35 år på ÅSG har jeg valgt at gå på pension, dybt taknemmelig over at have haft et så dejligt og inspirerende job. Jeg glæder mig over at have tid til familien, børnebørn, alle mine hobbyer samt rejser.

Tak til elever, kollegaer og ledelse.

Jens Winther

SKOLE- FESTEN

Om undervisning, computere og coronakrisen

Havde det ikke været for internettet, havde sammenhængen af undervisning været praktisk talt umulig i de måneder, hvor covid-19 huserede i Danmark. Men er nettet (og de bærbare, som eleverne tilgår det med) gode for undervisningen som sådan? Den omtalte periode i forårssemestret 2020 udgjorde et ufrivilligt eksperiment, som i hvert fald påvirkede min holdning til netop dét klassiske pædagogiske spørgsmål.

En computer kan bruges til mangt og meget. Og på samme tid. Dét er netop dens styrke og dens svaghed i forhold til det faglige. Det er en tilnærmelsesvist integreret udfordring i den almindelige undervisning, at gymnasieelever bruger deres computer til mere og andet end det, der er undervisningsmæssigt relevant. For mange er det som at køre en kontinuerlig marshmallow-test sideløbende med undervisningen – bare uden marshmallow, men med lovning om en noget mere abstrakt, faglig gevinst: Hvis du lader være med at klikke ind på Facebook, Minecraft, Zalando eller hvad der nu lige er din skumfidus for tiden, så bliver du klogere, dygtigere, mere dannet ...

Man skal huske, at denne udfordring selvfølgelig ikke kun

gælder gymnasieelever, men os alle sammen. Hver gang lejligheden byder sig, kommer mobiltelefonen frem. Og hver gang den kommer frem, skal myriader af apps tjekkes. I virkelighedens verden kan det være svært at se, hvad gevinsten ved at bekæmpe trangten skulle kunne være, men problemet er tydeligt i undervisningssammenhæng. De fleste elever har til hver en tid så at sige et vindue åbent, som de kan stikke hovedet ud ad, når trangten melder sig. Og det gør den ofte for mange. Væk fra det fokuserede faglige forum og ind i ens egen verden af digitalt samvær, købetrang og adspredelse.

Men den isolation, som coronakrisen medførte, ændrede momentant på dette: Fra at være et vindue, der åbnede udad, blev skærmen til et vindue, der åbnede indad. Fra at være en flugtvej væk fra det institutionelle, faglige og forpligtende fællesrum til det private, blev det en propfyldt åbning direkte ind i privaten, hvorigennem institutionen trængte sig på. Og ikke nok med at alle syvogtyve klassekammerater og ens lærer pludselig kiggede ind i ens værelse: Man optrådte også selv på skærmen. Alle var således fikserede: ikke alene i det lille set-up, man havde arrangeret til ære for skærmen, men også overvældede og overvågede af blikkene fra denne – inklusiv altså ens eget, som man kunne se ved siden af de andres. Det brød ikke mange sig om.

Den første uges tid var akavet, men spændende, og overraskelsen, over at projektet var realiserbart, udgjorde i sig selv en drivkraft i de første dage. Men det varede ikke længe, før dette nye forhold blev hverdag: genkendelig, forudsigelig, anstrengende. Og så skete det interessante: De unge mennesker, der i den almindelige undervisning ofte benyttede sig af muligheden for at åbne et vindue og forsvinde ind på internettet, hvad gjorde de nu, hvor de var fastlåst netop dér? De forsvandt naturligvis ind i virkeligheden i stedet: ned under dynen (som man ikke lige var kommet ud af), hen til frugtskålen og hente en banan (fordi man ikke havde nået morgenmaden), ud i solen på terrassen med den bærbare (for at få lidt frisk luft i en skoledag uden pauser), ned og få fat i katten (for lige at mærke et andet levende væsen) eller også kunne man, mens man ligeledes blev på skærmen, føre en samtale med ens kærester (for slukket mikrofon naturligvis), mens de andre talte videre om novellen.

Selvom dette selv sagt ikke var optimalt i forhold til det faglige, var det for mig at se livsbekræftende og positivt. Undervisning drejer sig om mennesker. Mennesker drejer sig om sig selv, og undervisningen forsøger at få dem til at dreje sig om hinanden. Hvis jeg har lært noget af coronakrisen, er det dette, at ingen alternativ browser, ingen ny digital platform, ingen opgra-

dering af Google Meet vil gøre nogen nævneværdig forskel, i forhold til det projekt det er at varetage en dannelsesproces. Det er jo ikke computerne, der er udfordringen. Det er dem, der sidder bag dem. Det er vores tilbøjelighed til at gå i selvsving, vores tilskyndelse til at forsvinde ind i vores egen relevanskorridor – uanset om vi forfølger den ind på nettet eller ud på gangen i forlængelse af vores værelse.

Undervisningen under coronakrisen afdækkede hverken en ny dimension af menne-

skeligheden eller af pædagogikken. Udfordringerne var måske vendt på hovedet, men var i bund og grund de samme som altid: at fastholde og at muliggøre mødet. Af samme grund tror jeg ikke et øjeblik på, at krisen vil få nogen varig betydning for hverken eleverne eller vores undervisning af dem. Heldigvis. De selv samme elever, der fortæller om, hvor udmattede og overvågede de følte sig efter en skoledag med virtuel undervisning, fortæller også, at de derfor efterfølgende koblede af ved at spille online

med vennerne eller ved at ste-ne til en serie på Netflix.

Vi kan ikke eliminere trangen til skumfidusen. Det er netop derfor, der fortsat er fast arbejde til undervisere verden over. Heller ikke selvom vi udelader computeren fra undervisningen eller omvendt bruger den til at få adgang til privaten. Men mere naivt vil det for mig at se være at tro, at computeren i sig selv er en fidus: et fiks, en genvej. Mediet er og bliver ene og alene et medie: et gennemgangsled, et redskab. Af nød blev internettet afgørende under coronakrisen, men undervisningen lykkedes i lige så høj grad på trods af som på grund af internettet. Dannelsens arena og emne er det mellem-menneskelige felt. Og dets naturlige plads er klasserummet med dets fysiske, faglige samvær - og dermed altså også med de bærbare computere og alle de muligheder og udfordringer, som de indebærer.

Thomas Lind Schmidt

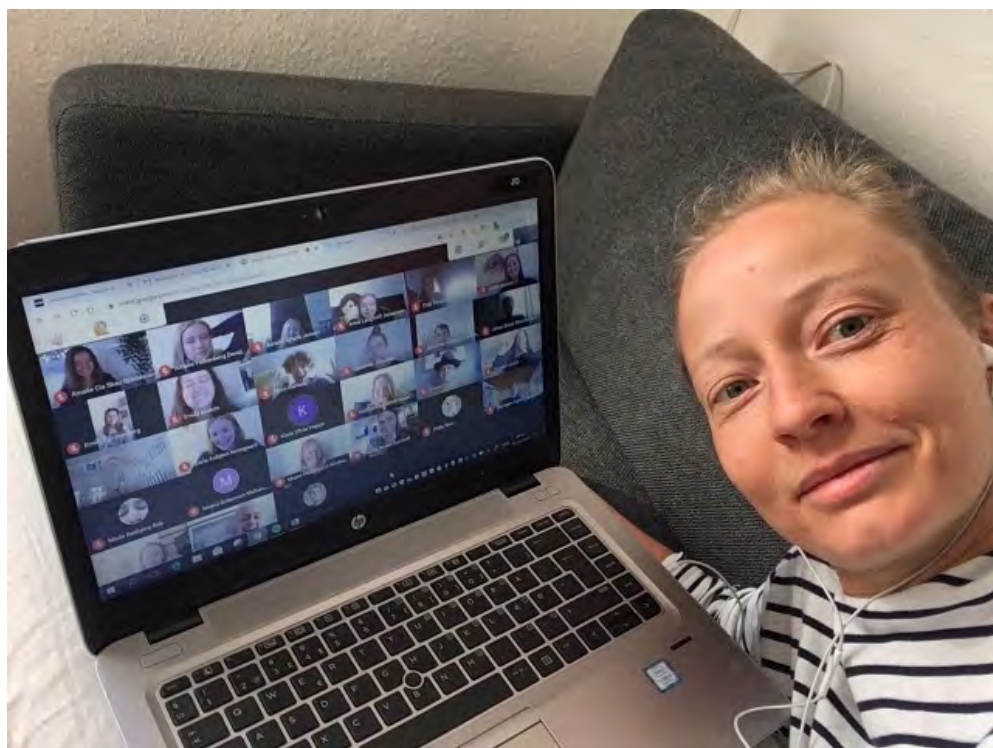
Coronaperioden fra et lærerperspektiv

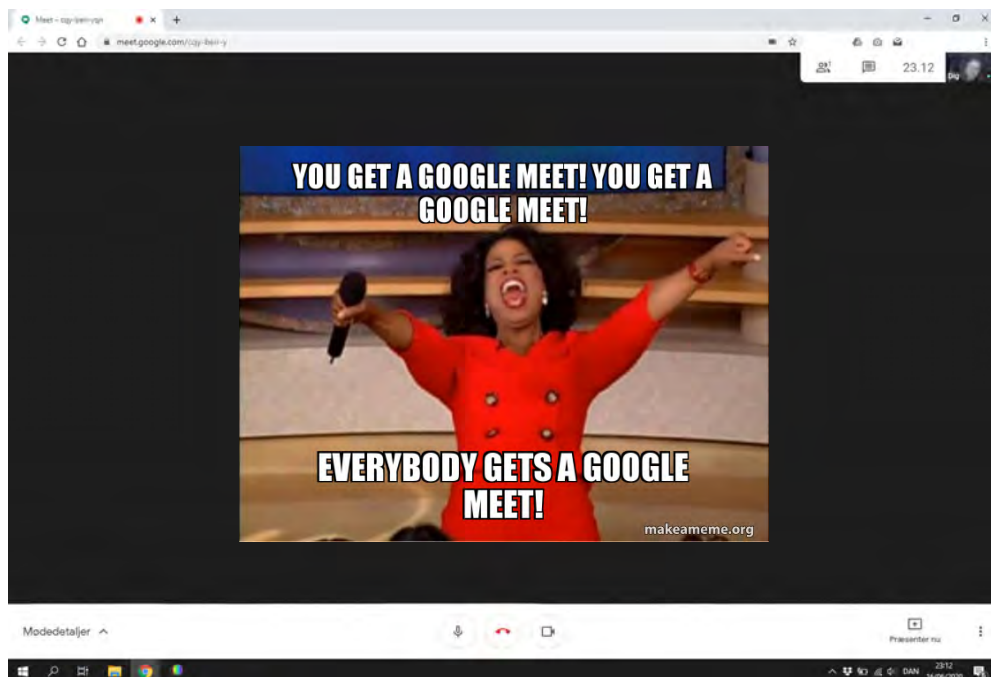

"Vi mødes i meet.", "Link til meet kommer i Ludus.", "Hvorfor virker grid ikke?", "Ahhhh, min mikrofon virker ikke.", "Sluk lige din mikrofon, jeg skal gennemgå noget.", "Hvorfor kan jeg kun se Ellen og Jakob? Hvor er resten?" og lignende sætninger er blevet sagt og skrevet massevis af gange i foråret 2020.

Da Danmark lukkede ned, og al undervisning pludselig skulle gennemgå en metamorfose af Ovidske dimensioner fra fysisk til virtuel, var vi i 3.u og 3.e i historie netop ved at afslutte et forløb om Folkemordet i Rwanda i 1994. I 2.e sad vi med blyant, papir, ordbog og grammatik og læste Cæsar og Petronius på latin. I 3.u og 3.d i oldtidskundskab var vi i fuld gang med Sokrates' forsvarstale. Sokrates; Dialogens og samtalens grand old man. Hvordan omstiller man lige ham til google meet? Det er sværere end som så. Eleverne tog (selvfølgelig) det hele med oprejst pande og fine IT-skills.

Det var straks værre med mig og Sokrates, som var mere reaktionære og meget lidt omstillingsparate. I hvert fald i begyndelsen. Men det viste sig, at der ingen vej var udenom. Oldtimerne blev konverteret til læsning på egen hånd og besvarelse af en grum mængde arbejdsspørgsmål i Google Docs tilsat kække læreropfordringer om at komme lidt ud i det gode vejr og lytte til podcast om antikkens Rom. Latin blev konverteret til delektioner i Google Meet med syntaktisk analyse, og kageordningen gik virtuelt med kagespisning sammen hver for sig hjemme foran computeren. De kildebaserede

eksamensøvelser i historie blev lavet i FlipGrid – ifølge mange lærere (inklusiv mig selv) de højere magters gave til os i en virtuel tid. Ifølge eleverne et program, der sandelig ikke fungerer ret godt. "Det er et dårligt program, Julie". Bum.

Men det gik jo alt sammen, og især når det lykkedes at få timet den virtuelle lektion med Gurli Gris eller Paw Patrol som barnepige for mine to hjemsendte børn, var det ikke helt skidt.

Men altså... nok var det meget godt, men det var ikke godt nok. Eleverne reduceret til små kvadrater på en skærm

med mikrofoner, der måske - måske ikke - virker. Ingen øjenkontakt og ingen reel fornemmelse for, hvad der egentlig foregår i "klasserum-met". Ingen ordentlig samtale og ingen højtlesning af Platon i rundkreds. Ingen elever, der spørger, om de må gå ud at fylde vand op midt i timen (ja, det kan man faktisk godt komme til at savne). Ingen smalltalk på lærerværelset. Derfor var det fantastisk at komme tilbage til 3.g'erne efter Påske, selvom det var med sprit, afstand og min debut som hyggespredende og afstandskravobserverende gårdvagt.

Sokrates og jeg kommer ikke til at savne det virtuelle univers. Vi glæder os til for alvor at komme tilbage eleverne, så vi igen kan se dem udfordrende i øjnene, mens vi stiller dem alle de trælse spørgsmål. Mine 3.g'ere ser jeg desværre (for mig) ikke igen efter sommerferien. Hvis jeg savner dem for meget, må jeg jo krybe til korset og invitere dem til et Google Meet. Der kan man heldigvis være på, hvor end i verden man er.

Julie Bønlykke Døllerup

Nærvær og navlepilleri

Corona! Engang var det en øl jeg fravalgte, når jeg skulle købe ind til fest. Nu er det en virus, der distancerer og dræber folk. En virus vi - eller jeg - ikke havde regnet med skulle komme helt til Danmark. Et så privilegeret land uden større hverdagsproblemer end at man til tider må gå i Rema 1000, hvis man akut mangler en slat mælk i kaffen. Nu er hver dag fyldt med det problem, vi sammen skal prøve at forholde os til.

Det er længe siden at jeg har haft en dag uden at tænke på sygdom. I en nogenlunde sund og temmelig ung krop, er det underligt at skulle forholde sig til hver dag. Sygdom er aldrig noget jeg har bekymret mig om, udover den smule astma der hiver luften ud af mig, når jeg løber efter bussen eller lunter en tur i skoven.

Vi bliver hver dag mindet om pandemien. Når Mette Frederiksen igen dukker op på skærmen med nye tiltag, når man tænder radioen og når man tager et pump håndsprit i Føtex - den der lugter af tequila og dårlige minder.

Pressemøde, mørketal, gradvis genåbning, konkurs, død. "Tilbage til vores Coronalæge."

Det skal ikke lyde som om at jeg er ligeglad med Corona, jeg forstår alvoren - også før dronningen skar det ud i pap - men jeg har brug for at høre om noget andet end Covid-19. Bare et eller andet, der efter mindst en måneds lockdown ville kunne overraske mig. Tænk at jeg overhovedet siger det... I virkeligheden tror jeg at pandemien kom så uventet, at intet ville kunne overraske mig længere. Virussen var så stor en "Kinder Surprise", at vi er blevet fanget i vores eget store kinderæg af ligegyldighed og choktilstand. Tyskerne kunne besætte os igen - hvis de måtte krydse vores grænser - og jeg ville nok ikke være chokeret ret længe.

Ligeså meget som jeg savner overraskelse, har jeg også et stort savn til nærværet med lærere og klassekammerater, der var i skoletiden - dengang vi fysisk var i skole. Der er nu gået mange uger siden Mette Frederiksen lukkede landet ned, og jeg åbnede min bærbar og det virker bare ikke som om vi er hundrede procent mentalt til stede. I starten var det sjovt, at se hinandens hoveder, i hver deres lille firkant. Den slags er åbenbart kun nyt og spændende i begrænset tid. Som tiden skrider frem, bliver det mere og mere problematisk at gå i virtuel skole... Corona muteres til en virus af demotivation og manglende dynamik i hverdagen. Der er ingen tilknytning, fordi det er muligt at slukke både sin mikrofon og sit

kamera. Ingen stemme og intet fjæs. Så bliver det nemmere at være en passiv flue på væggen. Det er slut med at holde øje med hvad nogen strikker i dansktimen, eller hvilke malerier de andre har hængende på væggen. Nu stirrer jeg mig selv i navlen, børster tænder, lakerer negle og laver frokost, mens undervisningen så fint fortsætter uden mit fokus eller store engagement. Selv læreren tager sig tid til at kigge til ribbenstegen i ovnen. Vi gør det allesammen, og det er frustrerende.

Vi multitasker os igennem de forpligtelser vi plejer at have, for at kunne komme igennem dagen. Undervisningen på skærm kommer til at føles som baggrundsstøj, og vi bliver hinandens publikum. Pludselig er der ikke langt mellem Google Meet og reality tv.

Paradise ruller henover skærmen, og jeg er blevet så vant til folk i skærmformat, at jeg næsten svarer på de ting, Amalie fra sæson 7 fortæller mig. Hun fortæller i det mindste om noget nyt - eller fra 2011 - det er mere end hvad de fleste kan prale af i den her tid. Det er altid hyggeligt at "catche op" med venner og familie, men når der ikke sker noget, er der heller ikke så meget at fortælle. En dag var der endelig noget at snakke om, da jeg sad og snakkede med tre veninder i et Google Meet. Ikke en god nyhed, tværtimod, men en nyhed. "Yahya Hassan er død"

læste jeg højt fra en artikel på Facebook. Det var chokerende for os alle fire, og vi snakkede om hvor dygtig han var, hvor svært et liv, han må ha' haft, og hvordan vi havde det med hans lyrik. Det er alligevel trist, at når der er en anden nyhed end et corona-dødsfald, er det... også et dødsfald. Da jeg skulle aflevere en bog forleden gik jeg tilfældigvis forbi Vestre Kirkegård, da Yahya blev begravet - jeg så nogle af menneskerne, der var kommet for at sige farvel til ham og blev mindet om,

at på trods af Corona-krisen går livet videre på godt og ondt.

Det blev jeg endnu engang mindet om, da jeg så en dement mand, der var ude at handle uden bukser på. Han var iført jakke, underbukser og en tistpose omkring anklen. Jeg fik ondt af ham og flere gange i løbet af dagen spekulerede jeg på, om han mon var kommet hjem, og om manden, han snakkede med, mon prøvede at hjælpe ham? Hvad kunne JEG ha' gjort?

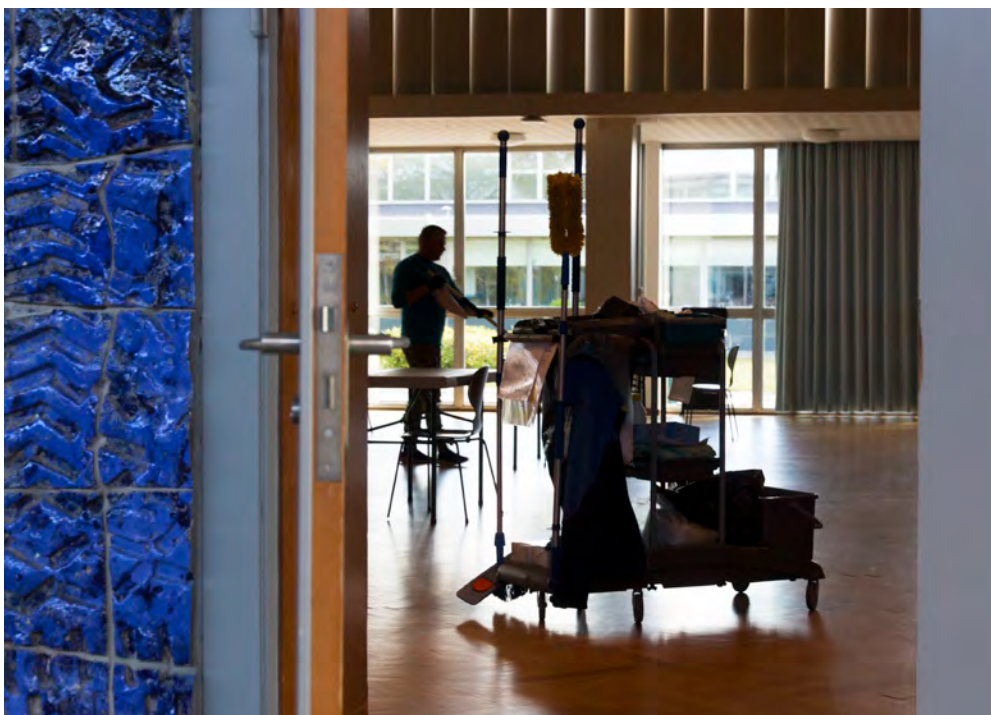
Mandens tilstand gjorde stort indtryk på mig, større end jeg havde regnet med.

Den her tid har fået mig til at sætte pris på små glæder og til at reflektere mere over tilværelsen. Selvom der er mange distraktioner, lever nærværet videre i nye former.

Olga Bertelsen Robak, 2.a

Fra elevforeningen

Elevforeningen ved ÅSG blev oprettet i 2005 og har til formål at afholde elevfesterne på gymnasiet. Igennem dette kan der ydes støtte til elevaktiviteter uden for skoletid med tilknytning til skolen. Alle ansatte og alle elever på skolen er medlem af foreningen. Det er dermed muligt at søge Elevforeningen om tilskud, hvis der er brug for det i forbindelse med et arrangement uden for skoletid med tilknytning til skolen.

Ansøgningsskema og anden information om foreningen ligger på skolens hjemmeside.

På bestyrelsens vegne

*Lars Nordam
vicerektor*

ÅSG's venner

Gammel elevfest - sæt et kryds i kalenderen anden fredag i november, 2020

Skolen lægger stor vægt på at holde kontakten til tidligere elever, og derfor holder vi hvert år Gammel Elevfest anden fredag i november. Det var en stor succes med mange både nuværende og tidligere elever og lærere. Igen i år var 5-, 10-, 15-, 20- og 25-års jubilarene inviterede – stor tak til Birgit Dengsø for en hjælpende hånd. Stemningen var god med masser af snak, latter og dans i festsalen til allersidste nummer.

Vi er meget glade for jeres store opbakning til denne tradition, og vi vil igen i 2020 afholde fest anden fredag i november.

Forfatteraftener på ÅSG

Den 11. april 2020 måtte vi desværre aflyse forfatteraften med Karen Fastrup på grund af Corona. Vi har fået tilsagn om, at hun kommer på et senere tidspunkt. Og vi arbejder på at vende tilbage med flere kulturelle arrangementer i det kommende skoleår.

Hvem er ÅSG's Venner?

ÅSG's Venner er en forening, der henvender sig til tidligere og nuværende elever, forældre, lærere og andre med interesse i Århus Statsgymnasium. Foreningens formål er at knytte en forbindelse mellem skolen og det omgivende samfund ved at tage initiativ til gammel elevfest i november måned og kulturelle arrangementer. Foreningen blev stiftet i 1992. Bestyrelsen består af rektor samt et antal lærere, forældrerepræsentanter og tidligere elever. ÅSG's Venner har i indeværende år fået nye medlemmer i bestyrelsen, nemlig Thomas Hoff og Julie Dollerup, der begge er lærere på ÅSG.

*Århus Statsgymnasiums
Venner*

Find os på vores Facebook-side, hvor du kan læse om foreningens kommende arrangementer – søg efter

[Århus Statsgymnasiums Venner](#)

Traditionen tro havde både lærerne og eleverne sat et hold, der skulle møde hinanden i forbindelse med 3.g'ernes sidste skoledag den 14. maj. Elevholdet dukkede aldrig op til kampen – efter eget udsagn på grund af forsamlingsforbuddet. Det betød, at de tabte kampen 3-0 på grund af udeblivelse.

Rektor Dorte Fristrup omgjorde beslutningen om tabt kamp, så der blev spillet kampe mellem lærerholdet og elevholdet på elevernes sidste skoledag nummer to den 19.6. Da alle ikke kunne forsamles på boldbanen, blev der spillet to kampe, og det var det samlede resultat, der gjaldt. Lærerne vandt den første kamp overbevisende 3-0, og eleverne vandt efter en tvivlsom dommerpræstation den anden kamp efter forlænget tid og straffespark, da den ordinære kamp endte 5-2 i elevernes favør. Lars Raunholt brændte det sidste og afgørende straffespark. Efter eget udsagn med vilje.

Et lock-down - ikke et break-down

Det hele gik så hurtigt i marts måned. De første forlydender om en virus, der havde spredt sig med lynets hast først i Kina, sidenhen i Østrig og Norditalien, tog til. Den 6. marts kl. 12 begyndte vi at ane, at det også ville få store konsekvenser for Danmark, da statsminister Mette Frederiksen udstedte forsamlingsforbud – max 1000 mennesker måtte samles. Samme aften skulle vi afholde den årlige skolefest på ÅSG, med fest, farver og les lanciers. Vi lukkede billetsalget øjeblikkeligt – og kunne dermed holde deltagerantallet under 1000. Og vi havde en festlig aften.

Det var nok første gang, men absolut ikke sidste, at vi i dette forår meget hurtigt skulle gøre noget helt andet, end vi plejer. Den 11. marts skete det igen.

Danmark blev lukket ned som følge af Covid-19 pandemien. Fra den 12. marts om morgenen var skolen lukket – ingen lærere, ingen elever, og kun ganske få medarbejdere, som skulle sikre en forsvarlig nedlukning af kontorer og bygninger, befolkede herefter skolen. Der var tale om et reelt lock-down helt indtil den 20. april, hvor 3g'erne heldigvis kunne begynde at komme tilbage. I skrivende stund er også 1. og 2.g tilbage, men for alle tre årgange gælder, at det kun er delvist – vi har ikke bygningsmæssig kapacitet til at huse alle på en gang, når vi samtidig skal overholde sundhedsmyndighedernes retningslinier om afstand og rengøring.

Dette lock-down blev lynhurtigt til en overbevisende demonstration af omstillingsparathed i hele sektoren, hos såvel ledelser, lærere som elever. En ny ramme for undervisning blev sat: undervisningen skulle nu foregå virtuelt, lærere og elever skulle være sammen om un-

dervisningen, men hver for sig. Der var ingen færdig drejebog, ikke noget efteruddannelseskursus, ikke en træningsbane at øve sig på, det var her og nu, det skulle iværksættes. Og det blev det.

Endnu en gang må vi erkende og anerkende, at den amerikanske filosof og pædagog John Dewey (1859-1952) havde ret. Han var om nogen fortaler for learning by doing. Ifølge Dewey igangsættes refleksion og (ny)tænkning, når det vi plejer at gøre, når det, vi i forvejen kan og ved, bryder sammen. Den udløsende faktor for (ny)tænkning er sjældent udtryk for en decideret viljeshandling, men udløst af et bagvedliggende problem, der skal løses. Således også i denne lock-down.

Den 11. marts fik vi et problem, der skulle løses: vi skulle holde skole uden at kunne gå i skole. Vi løste problemet, og det gik stærkt. Og når noget går stærkt, kan man snuble

i farten. Det gjorde vi også, mange af os – fik lidt skrammer på albuer og knæ, men rejste os igen og fortsatte med at holde skole, nu på afstand, og på de måder, det kunne lade sig gøre, når vi skulle være sammen hver for sig. Og det lykkedes. Vi holdt skole. Og vi leverede med samme høje kvalitet, som vi plejer.

Så er det nærliggende at spørge sig selv: hvorfor i alverden kunne det lykkes? hvorfor blev dette lock-down ikke et break-down?

Det lykkedes, tror jeg, fordi vi til hverdag har stærke fællesskaber på skolen. Fællesskaber mellem eleverne på kryds og tværs, fællesskaber mellem elever og lærere, og fællesskaber mellem lærere og medarbejdere i øvrigt på skolen. Takket være disse stærke fællesskaber har vi kunnet samle os selv og hinanden op i snublerierne, hjælpe hinanden med gode idéer, tips og tricks, når den virtuelle undervisning og teknikken drillede. Og ikke mindst hjælpe hinanden med

at holde engagementet og motivationen oppe i en tid, hvor vi ikke lige kunne give hinanden et klap på skulderen, et smil eller en konkret, fysisk hjælpende hånd.

Og så er det lykkedes, fordi lock-down fik en ende. Selvom perioden især for 1.-2.g var lang, så var der en slutning. Jeg skal ikke kunne sige, hvor lang tid vi ville kunne holde dampen oppe og kvaliteten kørende, hvis vi skulle holde skole virtuelt, og kun virtuelt. Men udfordringen blev mere og mere mærkbar – mennesker har brug for relationer, der også manifesterer sig fysisk. Den allerbedste undervisning skabes i et rum, hvor relationen mellem lærer og elever er stærk og tillidsfuld. Det rum var på forhånd skabt inden lock-down, så det kunne der bygges videre på og tages afsæt i. Også derfor blev lock-down ikke et break-down. Og fordi lock-down fik en ende, kunne der endelig komme lidt næring til rummet af fællesskaber og relationerne.

Hvad kan vi så bruge det til fremadrettet? Først og fremmest til to ting. For det første til at huske, at de mange fællesskaber på ÅSG er en stærk drivkraft og en vigtig faktor for at fastholde og videreudvikle den gode skole, uanset hvordan der ser ud i samfundet omkring os. Så vi skal værne om disse fællesskaber, give dem tid og næring. For det andet til at huske, at nok kan det gøre ondt at snuble og opdage, at der er noget andet, man skal vide og gøre, end man regnede med, og man aner faktisk ikke, hvad det er – men vi lærer af det, i fællesskab, og vi finder løsninger og bliver klogere.

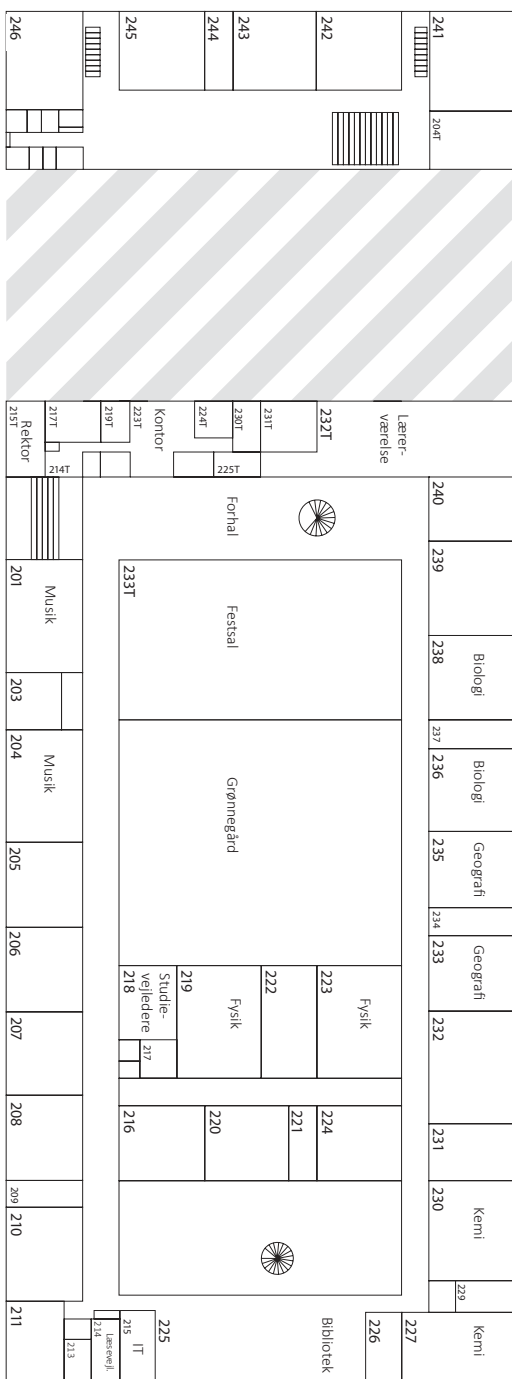
Tak for indsatsen i et højt usædvanligt år til alle medarbejdere og elever. Og velkommen til skoleåret 2020-2021.

Uanset hvor usædvanligt, skoleåret måtte blive, holder vi fortsat god skole på ÅSG.

Dorte Fristrup
rektor

NIVEAU 200

75

